

Przenajwi?tszego Cia?a i Krwi Chrystusa (B)

Tekst Ewangelii (Mk 14,12-16.22-26): W pierwszy dzie? Prza?ników, kiedy ofiarowywano Pasch?, zapytali Jezusa Jego uczniowie: «Gdzie chcesz, aby?my poszli poczyni? przygotowania, ?eby? móg? spo?y? Pasch??» I pos?a? dwóch spo?ród swoich uczniów z tym poleceniem: «Id?cie do miasta, a spotka was cz?owiek, nios?cy dzban wody. Id?cie za nim i tam, gdzie wejdzie, powiecie gospodarzowi: Nauczyciel pyta: gdzie jest dla Mnie izba, w której móg?bym spo?y? Pasch? z moimi uczniami? On wska?e wam na górze sal? du??, us?an? i gotow?. Tam przygotujecie dla nas». Uczniowie wybrali si? i przyszli do miasta, gdzie znale?li, tak jak im powiedzia?, i przygotowali Pasch?.

A gdy jedli, wzi?? chleb, odmówi? b?ogos?awie?stwo, po?ama? i da? im mówi?c: «Bierzcie, to jest Cia?o moje». Potem wzi?? kielich i odmówiwszy dzi?kczynienie da? im, i pili z niego wszyscy. I rzek? do nich: «To jest moja Krew Przymierza, która za wielu b?dzie wylana. Zaprawd?, powiadam wam: Odt?d nie b?d? ju? pi? z owocu winnego krzewu a? do owego dnia, kiedy pi? go b?d? nowy w królestwie Bo?ym».

Po od?piewaniu hymnu wyszli w stron? Góry Oliwnej.

«To jest Cia?o moje. To jest moja Krew»

Mons. José Ángel SAIZ Meneses, Arcybiskup Sewilli

(Sevilla, Hiszpania)

Dzisiaj obchodzimy uroczy?cie eucharystyczn? obecno?? Chrystusa mi?dzy nami, oto

“dar w najwyższym tego słowa znaczeniu”: «Oto ciało moje (...). Oto krew moja» (Mk 14,22.24). Wzbudźmy w naszych duszach “eucharystyczne zadziwienie” (święty Jan Paweł II).

Naród żydowski w czasie wieczerzy paschalnej wspomina historię zbawienia i cuda, które Bóg uczynił dla swojego ludu, a w szczególności ocalenie z niewoli egipskiej. Rodziny czciły to wspomnienie spożywaniem baranka paschalnego. Jezus Chrystus staje się takim nowym i ostatecznym barankiem paschalnym, ofiarowanym na krzyżu i spożywanym w Eucharystycznym Chlebie.

Eucharystia jest ofiarą: jest poświęceniem ciała Chrystusa i przelaniem Jego krwi za nas wszystkich. Zostało to zapowiedziane podczas Ostatniej Wieczerzy. I przez całą historię uobecnia się to w każdej Eucharystii. W niej mamy pokarm: jest to nowy pokarm życia i mocy chrześcijanina, który podąża do Ojca.

Eucharystia to także obecność Chrystusa wśród nas. Zmartywych Chrystus w tajemniczy sposób w swej chwale przebywa wśród nas, ale rzeczywisty jest w Eucharystii. Ta obecność powoduje w nas postawę adoracji i osobistego zjednoczenia z Nim. Eucharystyczna obecność gwarantuje, że On jest wśród nas i nas zbawia.

Eucharystia to misterium życia. To centrum i klucz do życia Kościoła. To źródło i korzeń chrześcijańskiego istnienia. Bez eucharystycznego życia chrześcijańska wiara pozostaby jedynie filozofią.

W ustanowieniu Eucharystii Jezus pozostawia nam polecenie miłości i miłosierdzia. Nie chodzi tu o ostaniego przyjaciela, który udaje się w daleką podróż lub ojca, który jest bliski śmierci. Jest to potwierdzenie dzieła, które On zapoczątkowuje w nas. W Chrzcie rozpoczyna się nasze nowe życie, a Eucharystia je ożywia. Poczucie sensu tego życia prowadzi nas do miłości bliźniego i to daje wzrost aż do oddania życia: po tym można poznać, że jesteśmy chrześcijanami.

Chrystus kocha nas, ponieważ ma życie od Ojca. I my także będziemy kochać dzięki otrzymanemu od Ojca życiu w pokarmie eucharystycznym.